

Knihy Jihozemě 1

Jan Rampas

JAN RAMPAS

KNIHY JIHOZEMĚ 1

Copyright

Autor: Jan Rampas

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-57-4 (epub)

978-80-87856-58-1 (mobi)

978-80-87856-59-8 (pdf)

SVANNOVA VELKÁ KRONIKA- ZÁPIS O POČÁTKU VLÁDY KRÁLE ANDUIRA I.

Král Anduir I., král Vejeneje, ostrova Palcát a ochránce Mořské brány. Syn velkého krále Meriana z Ras Pharas a královny Adlette z Errolu. Měl tři sourozence- Beoroga, Filliase a dívku, která nepojmenována zemřela ve věku několika týdnů. Vlady se ujal po smrti svého otce roku 374 p.v.h. ve věku necelých 24. let. Jeho první léta vlády byla obdobím rozkvětu a prosperity, kdy Vejenej získávala pozici moci, o kterou po své porážce a následném vyplenění Cirias Maeras přišlo království Haenor. Krátce po jeho padesátých narozeninách byl ovšem král stížen mrtvicí a jeho síla ochabla. Později se jeho zdravotní stav začal zhoršovat a moc postupně převzala Velká rada- poradní orgán království...

KNIHA PRVNÍ- I.- XVI.

Prolog

„Kde to jsme? Vidíš něco?“ zeptal se muž, oblečený v podivné bílé a tlusté kombinéze, svého stejně vypadajícího druha. Oba dva právě vystoupili z obrovského korábu s velkými černými koly a roztaženými křídly, která se nápadně podobala roztaženým křídům ptáků.

„Nevím. Pokusím se spojit s centrálou,“ odpověděl druh a pomalu vystoupal po velkých lesklých schodech zpět do korábu. „Nic. Je to hluché,“ hlásil po chvíli, „asi jsme tady zkejsli.“

„Nesmysl. Určitě budou mít data z paluby. Radary určitě něco zachytily.“

Muž venku se rozhlédl okolo sebe. Všude byla jen poušť a hory. Všude, kam až oko dohlédlo. Mohlo to vypadat jako jeho domov. Ale on cítil, že to jeho domov není. Ten totiž opustil již před dlouhými roky, kdy se vydal na expedici s cílem najít místo, kam by se mohl on i celá jeho rasa přesunout. Domov totiž umíral, pozvolna a tiše, ale všichni to moc dobře věděli. A také věděli, že až jednoho dne Domov zemře, již nebudou mít naději na záchranu.

Proto vypravili vesmírné koráby naložené tím nejcennějším, čeho se mohli vzdát. Vše jen proto, aby získali naději. Naději, že čas jejich rasy, rasy lidí Země, ještě neskončil.

Mnoho korábů vyplulo na dlouhou cestu do dálek známých jako vesmír, ale jen málo z nich vydrželo tak dlouho a dostalo se tak daleko, jako loď pojmenována (jak stálo na její přídi) Menelthil 400-NoMaR. Ale i tato loď nyní skončila, když uvízla v roji těles známých jako meteority a proplula prapodivnou fialovou mlhou, aby následně skončila někde na nekonečné poušti.

„Hrom aby do toho uhodil. Žádný signál. Musíme se vydat na průzkum,“ ozvalo se z korábu. Muž venku přikývl a sundal si prapodivnou průhlednou přilbici, kterou měl až dosud na hlavě. Přilbici si pak začal důkladně prohlížet, až v její spodní části našel malinkatý otvor. Do něj pak začal mluvit.

„Tady posádka lodi Menelthil 400-NoMaR. Čas: neznámý, Místo: neznámé, Událost: Ztroskotali jsme na neznámé planetě, vyrážíme na průzkum, další

formy života zatím neidentifikovány.“ Když domluvil, strčil si přilbu pod ramena a pomalým klátivým krokem se vydal do nitra nově objeveného světa...

O 824 jihozemských let později, rok 424 po východu Světloňsky

Poutník seděl na vyvýšeném skalisku, na které neustále doléhala okolní bouře, a díval se do dále.

Na západě bylo království Vejenej. Byl to obrovský úrodný ostrov s horami na severu, bohatými přístavy na západě a obrovským lesem na východě. Dynastie byla silná a lidé vycházeli s trpasličími kupci na severu v horách i s prastarými elfy v lesích Hvozdu. Pod trůnem ale klíčila silná zrada, kterou již někteří vytušili a snažili se, alespoň do teď, krále a jeho rod varovat. Nebo se rychle přidat na stranu, která ho chce svrhnout. „Až se najde pravý dědic starého krále, který lid sjednotí pod jedním cílem, zvítězí,“ řekl poutník a otočil se na východ.

Tam uviděl obrovskou pevnost s hradem uvnitř, jak leží v obrovském údolí, kde byly z jedné strany do nebe čnějící vrcholky hor, pod nimiž leželo nádherné blankytně modré jezírko, a z druhé strany malý lesík skrývající za sebou malé vesničky a obchůdky. Do Haenoru dorazila zkáza nejdříve ze všech, protože byl nejmocnější. Lid, který kdysi poslouchal panovníka na slovo, se rozdělil a celý obří ostrov rozpůlil na dvě nemocné říše. A aby toho nebylo málo, kromě sporu o moc mezi lidem, hrabaty a králem, z jihu útočila dávno zapomenutá hrozba. Krvežíznivý skřeti lačníci se pomstít svým bývalým pánům. „Teprve až budou opět jednotní, prohlédnou. Ale nejdříve budou muset pocítit pád a jen ztěžka se zvedat,“ povzdechl si poutník a zadíval se dál na východ.

Tam přehlédl ledové planiny, kde se rozkládal bojovný stát Nordů. „Příliš lpí na dávných tradicích a za to zaplatí krutou daň. Jejich osud již není více v jejich vlastních rukou,“ pronesl suše.

Potom se upřeně zadíval na sever, kde viděl obrovský oceán a za ním malou vybledlou pevninu se zakrslými borovicemi a háji. „Zapomněli jak bojovat, ale jejich lodě budou k užitku,“ pronesl poutník na adresu Svobodných zemí, které se odtrhly od království Cirrda a kde se každé město nyní řídilo samo, nebojovalo v žádných válkách a žilo z obchodu.

Za nimi pak byla jen poušť, kde přežívali první lidé jen díky tradicím a víře. „Utíkali až na kraj světa, až do míst, kam by se nikdo jiný neodvážil, ale ani to nezabrání jejich pádu. Nemají ani ponětí, že ten hlavní boj-malý, ale úplně nejdůležitější-se odehraje právě tam, na konci světa ve Městě racků,“ pronesl na adresu království Cirrda poutník a smutně se pousmál. Ze všech říší by Cirrdu ušetřil zkázy nejraději. Už jen proto, že pocházel z krve prvního z jejich králů-Menelthila Tarastara. Věděl však, že sudba byla dána již před staletími a

on byl jen nástrojem, nikoliv luštitelem. Raději se zadíval k velkému lesu uprostřed pouště.

„I elfové ze Starolesa si budou muset vybrat stranu a trpaslíci si svojí nerozhodností vlastně již vybrali,“ řekl a přenesl svůj pohled na těžkou hůl, o kterou se opíral.

Poutník se jmenoval Irak a jako jedinému mu bylo určeno velké vidění. Vidění konce Jihozemě v plamenech a jejího nového začátku prací různých rukou. Věděl, že se to nestane za jeho dnů, ale také věděl o povinnosti vybrat vyvolené a připravit je na střetnutí s nepřítelem horším než kdo jiný před ním i po něm.

„Skřeti a draci jsou jen hračky, ON se ukáže, až budou na kolenou. Tu teprve se rozhoří touha po moci, každý HO bude chtít mít. Tehdy vyjdou najevo ta nejstrašnější tajemství a o osudu Jihozemě bude rozhodnuto,“ řekl Irak zamyšleně.

Lidé přišli do Jihozemě (v rámci její historie) docela nedávno. Zabrali úrodné planiny, podrobili si ostatní rasy a začali žít jako její králové. Jenže ti ostatní byli dlouho skryti. Vyčkávali a čekali na svoji šanci. A ta teď přišla. Jen jeden artefakt může odvrátit zkázu statisíců, jen pár vyvolených může prohlédnout, jako kdysi prohlédl krutý pirát a násilník Menelthil. „Jsem jen slabým mužem v těžké době,“ zasýpal Irak při pomyslení, co všechno se brzy musí stát.

„Ještě, že mě naučili otevírat portály,“ dodal potom a opřen o hůl se vydal k přístavu, kudy chtěl odplout do Vejeneje najít prvního vyvoleného. Nevěděl jeho jméno. Neznal nikoho z těch, jež měl vést. Než opustil svůj domov, řekli mu, že se v nejbližším roce vyjeví. Že zažité pořádky za jeden jediný rok padnou a nastane anarchie, kdy celá Jihozem vpluje do problémů. Každá její část bude mít své vlastní a ty se pak budou slévat jako polévka z talířů do velkého hrnce až se vyjeví pravé zlo. Zlo, jež v Jihozemi nikdy nebylo a nikdo ho neznal. Dokonce ani Irak netušil, o jaké zlo se jedná.

Ale na tom nezáleželo. Za těch pár dnů, co mu ještě zbývá, musí odhalit vyvolené a připravit je na vedení jejich národů. Nastával rok zvrátů, po kterém přijdou roky krizí, války, trhání svazků a zrad krvavých, jako je nebe při východu nejjasnější hvězdy Světloňky. Irak přidal do kroku. Musel se stihnout nalodit, než hvězda Stvořitele vyjde a on ztratí dobrý vítr do plachet. Než se z poutníka stane Prorok a započne velká bitva. A než se dají všechny ostatní události do pohybu.

A vše skončí na samém konci známého světa...za dobu ne delší než sedm let. Tam bude boj o duši Jihozemě, kde se ukáží všichni ti, kteří se podílejí na jejím chodu. Tam každý odhalí své nejskrytější tajemství a charakter. A jeden z Irakových, vlastně spíše poutníkových, bratrů v přísaze zemře...ale to teprve, až přijde čas...

I. - Skřetí tábor- Aššarpí

Tábor skřetů v pustině okolo oázy Aššarpí byl pln hluku a třeskotu zbraní. Když asi před měsícem tuto oázu pluk skřetů dobyl, skřeti se rychle rozhodli, že se v ní usídlí. Proto zabili všechny místní mírumilovné obyvatele a začali nabírat síly na další tažení. Nyní se ale všichni skřeti připravovali na cvičení, na které má přijít i jejich milovaný vůdce Arawn. Ten byl pro mnoho skřetů skoro bohem, jelikož po jeho příchodu se národ, který se stovky let držel na hranici zániku a který přežíval v pouštních oázách a skalách, kde se rval o potravu s dravou zvěří, dokázal sjednotit a získat si území a obživu.

A tak se šiky skřetů s vrčením a v potrhaných cárech brnění sestavili do šiků podél cesty k oáze a očekávali příjezd svého nekorunovaného pána. A po pár hodinách, které pro ně ovšem nic neznamenali, konečně uviděli Arawna v čele jeho malého pluku, jak jede na jeho věrném koni Stínoběhovi. A pochvíli si již Arawn potřásl rukou se skřety stojícími u cesty, zdravil je jejich jmény a přál jim hodně štěstí, za což mu oni děkovali odvážnými bojovými pokřiky.

Když konečně Arawn projel až do tábora k velitelskému stanu, byla už skoro noc a jemu se již klížily oči. Jako správný vůdce na sobě ale nedal nic znát a vydal se dovnitř do stanu. Ve stanu byla prázdná a na malé posteli tam leželo velké stříbrné brnění a helmice, na níž byla připevněna trolí lebka- přilba vůdce klanu. Arawn si obě věci nasadil a podíval se do malého zrcadla opřeného o roh postele. V zrcadle Arawn uviděl mladého skřeta s tvrdým nebojácným pohledem, velkými ostrými špičáky a krátkou kšticí, kde mu plešatost zakrývala právě jen velká helmice. „Vypadám jako jejich pán, teď se jim jen musím stát,“ pomyslel si Arawn, načež vyšel ze stanu a vydal se do největšího stanu v oáze, který byl prosvětlován ohněm, a bylo z něj slyšet mnoho hlasů.

„Zdravím všechny své bratry“ řekl Arawn, když při vstupu do stanu ztichla celá velká skupina skřetů, debatující okolo velkého stolu, přičemž si ho všichni začali prohlížet. Arawn to ale přešel a začal mluvit přímo k věci. „Vítám vás zde, v oáze Aššarpí, která ještě donedávna patřila samotnému haenorskému králi. To že jsme v ní nyní my, svědčí o obrovském pokroku, který jsme za poslední desetiletí udělali.“

Tato slova byla odměněna velkým souhlasným mručením a potleskem, Arawn se odmlčel a až po chvíli pokračoval. „Ale to, že jsme konečně vylezli z pouští a skal neznamená, že máme vyhráno. Nyní je načase naplnit náš osud a vytáhnout na lidská království...“

„To je šílenost,“ zakřičel jeden ze skřetů, přesněji Mogmar Tallarský, vysoký zavalitý šedivý skřet s velkými špičatými zuby a úzkýma hadíma očima, který byl jedním z mála členů opozice proti Arawnovi a který spolu s jeho otcem Margmarem Tallarským zabil deset zlobrů holýma rukama.

„Je rozdíl mezi porážkou malé armády v oáze a velké armády celého království,“ pokračoval Mogmar, jemuž bylo odměnou souhlasné mručení osazenstva, které čekalo na reakci od Arawna.

Ten chvíli přemýšlel, ale potom zaútočil zbraní nejsilnějšího kalibru. „Takže to znamená, že ty velký Mogmar Zlobrodrtič, se bojíš armády lidí, kteří jsou znesváření a bojují proti sobě již stovky let?“

Na tuto otázku nenašel hloupý Mogmar odpověď, jen zíral do Arawnovi kamenné tváře a zarytě mlčel. Arawn nechal chvíli mrtvolného ticha, kdy se ozýval jen slabý bzukot much a vítr vířící písečné duny. Až pak konečně promluvil: „Výborně, jestli nejsou žádné námitky, navrhuji, abychom vymysleli plán našeho tažení,“ odmlčel se, „skřetí národ opět povstane do souzené slávy. Já vás povedu do boje a umožním vám získat vavříny! Já, Arawn, nejvyšší ze skřetích bojovníků! Žádám vás jen o to, abyste mě následovali. Možná se mnou budete někdy nesouhlasit, možná budete mít námitky. Věřte ale, já vím, co dělám a vše, co dělám, dělám pro dobro své rasy.“

Stanem se rozezněl silný potlesk a Arawn hleděl zpříma do rozzářených skřetích očí. Ode dne, kdy unikl z lidského otroctví, o tomto dni snil. O dni, kdy skřeti povstanou a podmaní si země za mořem, o dni kdy se jejich řev rozlehne po širých lukách a polích. Nyní byla nejlepší chvíle k útoku a jeho národ byl mocnější než kdy předtím.

„Nyní, mí věrní, dejte dohromady všechny své zásoby a vojáky. Pokusím se pro nás ještě získat cenné spojenectví a zásoby na dlouhou a úmornou cestu. Pokud se mi to podaří, nic nám již nezabrání vydat se třetí den od slunovratu na cestu k Jižnímu moři a pomstít se lidem. Na jejich tělech, zemích, ženách i dětech je povoleno jakékoliv násilí. A jejich kořist je po právu vaše. Za skřetí plémě!“

„Za skřetí plémě!“ zakřičeli ostatní skřeti hromově a s dychtivostí skřetům vlastní se vydali připravit vše potřebné na invazi.

Svannova velká kronika-Zápisky o rebelii vejenejské

Velká rada Vejeneje-slavný poradní orgán, jehož historie sahala v době panování krále Anduira I. k více než 100 letům fungování. Původně malý okruh králových poradců se postupem času rozrostl na samostatně fungující orgán o několika stech členech. Asi nejmocnějším a nejvýznamnějším předsedou Velké rady byl dozajista lord Allistar z Dol Anastasu, zároveň také osnovatel spiknutí a...

II. - Ras Pharas

Celá paluba páchla rybinou, výměšky a zelím. Silně vanoucí mořský vítr pach roznášel po celé lodi a připravoval posádce hotová muka.

„Zasranej vítr. Ďas aby ho spral,“ zaklel jeden z členů posádky, podsaditý muž, asi dvacetiletý, s velkým hrbem a chromou pravou rukou. Zrovna se shýbal nad dřevěnou palubou plnou třísek a nešikovnou levou rukou, ve které držel hadr, se pokoušel očistit staré nánosy špíny.

„Nech to bejt. Budeš nám užitečnější u kormidla!“ zavolal na mrzáka další člen posádky, který právě vyšel z podpalubní kuchyně s vousatou bradou umaštěnou a podbradkem vyplněným. Mrzák poslechl, odhodil kyblík i hadr a vykročil na můstek. Můstek byl velkým obdélníkovým prostorem o velikosti asi 5x3 metry. Kromě kormidelníka, starého vousatého muže s páskou přes jedno oko, na ní byl ještě muž s umaštěným vousem, lodní inženýr s ledabyle sčesanou pěšinkou a řídkým knírkem, a na stoličce tam seděl tlustý muž v kazajce z tygří kůže, botách s medvědí páskováním a dlouhým pozlaceným pláštěm. Nebylo sporu, že šlo o samotného kapitána lodi. Mrzák před ním rychle poklekl, přičemž muž jen nastavil masitou ruku a mrzák mu ji políbil.

„Prý jsi před zraněním býval vynikajícím kormidelníkem...V..Va...“

„Varro. Varro Daecius,“ vydechl mrzák své jméno a ihned se napřímil.

„Dobře, Varro. Potřebuji změnit kurz, ale nikdo se zde přítomných mužů to podle jejich vlastních slov nedokáže. Troufneš si na to ty?“ tlustý muž se zeptal rozhodným hlasem a jeho oči se upřely na Varra. Ten nezaváhal. Konečně se mohl opět dostat k velkým věcem. Od doby, kdy byla jeho galéra přepadena a on zmrzačen se mohl žít jen podřadnou prací na lodích a vzpomínat na minulé léta slávy. Nyní se mohla opět vrátit.

„Kam si budete přát, ctěný pane?“

„Do Ras Pharas,“ řekl muž s neochvějnou jistotou, ale Varro se roztřásl. Město Ras Pharas za poslední staletí vyrostlo z malého přístavu v perlu moří Jihozemě a největší a nejmocnější město kontinentu. Vládli v něm králové velkého království Vejenej a přímo pod metropolí byl obrovský přístav. Do něj mohli vjet jakékoliv lodě z celé Jihozemě. Ale lodě, jako byla zrovna ta, na které byl Varro, v přístavech jako jediné vítány nebyly.

Varro se nyní nacházel na lodi jistého neznámé boháče z Cirrady, nejstarobylejšího království Jihozemě, z něhož pocházeli i sami králové Vejeneje. Ti ale byli již staletí nezávislí a dávali to náležitě najevo. Však už také

Vejenej, a kdysi dávno i sousední Haenor, svou pramáti Cirrdu v lecčems převyšovali. Král Cirrdu to chápal a udržoval s Vejenejí diplomatické vztahy v rámci možností. Občas si tak králové vzájemně posílali blahopřání, či organizovali svatby svých potomků nebo příbuzných. Jinak to ale bylo s bohatými velmoži Cirrdu.

Ti nejen že praktikovaly otrokářství, ve Vejeneji hrdelní zločin, ale stejně tak se nikdy nesmířili s dávným rozpadem říše Cirrdu a stále snili, že díky svému bohatství a armádě Vejenej získají zpět. A dávali to dosti nepokrytě najevo. Proto takovéto muže z přístavu s díky posílali pryč. Nebo jejich lodě rovnou potápěli.

„Měl bych to možná upřesnit, chromý Varro,“ ozval se náhle kapitán. „Já nechci přímo do přístavu v Ras Pharas. Chtěl bych trochu dál po proudu k čekající galéře.“

To Varra uklidnilo. Stále se mu sice, jako ostatně i ostatním možným kormidelníkům, k Ras Pharas nechtělo vůbec přibližovat. Ale dál od přístavu, to by měl zvládnout. Souhlasil tedy a začal kormidlovat.

Cesta byla dlouhá a vysilující. Navíc na lodi vypukla epidemie malomocenství. Čím blíže se ale galéra blížila k Ras Pharas, tím bylo problémů méně. Nakonec byla galéra jen den cesty od města. Tehdy přišel z královské kajuty tlustý kapitán, naklonil se k Varrovi, udávajícímu pokyny jednomu z plavčků, a vzal si ho stranou.

„Až poplujeme okolo pobřeží, chci, abys dobře prohlížel vodní hladinu. Měl by na ní totiž být člun a v něm můj spojenec. Poznáš ho podle červeného světla z lucerny, kterou zapálí, až budeme v jeho blízkosti. Když to udělá, zapálíš jednu z loučí a zastavíš u toho člunu. Muž v něm je mým cenným spojencem a všechn náklad v lodi vezu pro něj. Nesmíš mě zklamat,“ po těchto slovech kapitán Varrovi silně stiskl zdravou ruku a chystal se odejít pryč. Varro ale stejně neodolal a vyslovil otázku.

„A o koho se jedná, pane? Pokud to ovšem není pro mé uši tajemstvím.“

Kapitán se usmál. „Tvé nuzné uši to klidně slyšet mohou. Ten muž je vládcem Dol Anastasu. A možná příštím králem celé Vejeneje...“

Varro a jeho loď nazývaná, dle velkého rudého nápisu vypáleném na boku, Zářivý příhon se pomalu přibližovali k velkému slabě mihotajícímu kruhu světla v širém moři. Když od něj byli asi 10 metrů, kapitán se vyškrábal na můstek a nařídil lodi zakotvit. Varro měl sice na jazyku protesty, ale z touhy po zachování vlastního života raději souhlasil. Námořníci vytáhli těžké železné kotvy a ty s žuchnutím spadly kamsi do hlubin. Varro pak ještě nařídil

sešněrovat plachty a, opíraje se zdravou rukou o dřevěné zábradlí na můstku, pozoroval, co se bude na moři dál dít.

Kapitán těžkým kývavým krokem nastoupil na jeden z člunů, upevněných u lodního trupu, a v doprovodu trojice námořníků se vydal k blikajícímu člunu. Varro na člun slabě zamžoural a všiml si vysokého šedivějšího muže, tří vojáků v uniformách města Dol Anastasu a muže velmi podobného prvnímu, avšak s mnohem mladšími rysy. Nejspíše lord a jeho syn.

Lord i jeho syn si potřásli s kapitánem rukou, něco dlouho probírali a kapitánův obličej se za tu dobu několikrát zkrabatil a následně zase rozzářil. Nakonec si opět potřásli rukama a kapitán se v doprovodu svých mužů vydal zpět k lodi. Seskočil ze člunu, který se těžce naklonil, a začal vydávat rozkazy.

„Sejděte do podpalubí a naložte všechno zlato na čluny, zlaté cihly dejte do pytlů, šperky do beden. Zbroj si nechám pro naše potřeby, měli bychom navíc dostat pár palných zbraní. Až všechno naložíte, vyplujte ke kruhu světla.“

Varro se divil, kam se na malý člun vejde tolik zlata, které nyní vyplňovalo celé podpalubí jeho lodi. Ale netrvalo dlouho a kužel světla se začal odhalovat. Nejdříve ze tmy za ním vykoukl další stejně velký člun, pak dva, tři, deset. Varro jich nakonec spočítal asi 30. V každém člunu byl jeden voják s halapartnou a jeden až dva rolníci, kteří začali nakládat zlato. Pokaždé, když jeden člun z lodi připlul ke člunu z Dol Anastasu, došlo k výměně zlata za vojáka a truhlu, jejímž obsahem byly určitě palné zbraně. Ty byly ve Vejeneji asi 50 let po svém vynalezení již samozřejmostí. V Haenoru je také měl skoro každý. Jen Cirrda si je musela pořizovat touto cestou. Varro si ale nemyslel, že kapitánovi jde o zbraně. Spíše to vypadalo, že lorda podporuje s tím, že díky němu získá celé vejenejské království.

Budoucí král- to vypadalo, že kapitán s lordem počítá na obsazení Ras Pharas a uzavření paktu s Cirrdou. Nebo jen s kapitánem? To Varro opravdu netušil. A možná ani tušit nechtěl. Mnoho hloupějších mužů přicházelo každý den o hlavu pro menší zvědavost. On je rozhodně nechtěl vbrzku následovat.

Zatímco Varro přemítal, zlato bylo odvezeno, zbraně naloženy, kapitán se rozloučil s lordy a nastoupil zpět do lodi. Nařídil Varrovi nastavit kurz ke Svobodným zemím, kde doplní potraviny i stavy zlata. Cesta, podle Varrových výpočtů, neměla zabrat více než tři dny.

Když Varro podle svých pokynů nutil hybnějšího zdravého námořníka kormidlovat oklikou okolo Ras Pharas ke Svobodným zemím, cítil, že zde nebyl naposled. Jeho pán zde určitě rozehrál nějakou hru. A přijede ji dokončit, stejně jako získat zpět zlato. Nikdo v Cirrdě by se totiž nenechal o zlato připravit lacino...

Nad slavným velkým městem Ras Pharas pomalu ale jistě probleskovaly první ranní paprsky, které dopadaly až do trůnního sálu a z něj až do ložnice samotného krále Vejeneje Anduira I..

Král Anduir byl již starým mužem, který jako jediný z králů Jihozemě ještě pamatovala na velkého krále a jeho dvůr v Círias Maeras, kde on sám sloužil, než se připojil ke vzpouře a spolu s dalšími šlechtici krále svrhnul a se zásobou zlata odjel zpět do Ras Pharas. Tehdy se naposledy objevili draci, aby pak na dlouhé roky Jihozem opustili. Také se tehdy začalo každé z království starat samo o sebe a žít vlastním životem. A za těchto časů, prostým lidem skoro již zapomenutých, nastoupil na trůn král Anduir s plnou podporou svého lidu, svých potomků a s plnou pokladnicí. A s Velkou radou, v dobách Anduirova mládí jen malou skupinou urozených šlechticů starající se především o výběr daní z království a jeho distribuce na královský dvůr.

To byl ale Anduir ještě mladým energickým mužem. Nyní byl král bohužel jen stínem sama sebe. Celou tvář měl pokrytou hlubokými vráskami, v jeho modrých očích už mu dávno vyhasly mladistvé plamínky a jeho bujný vous už zářil důstojným stříbrem. Nohy už králi čím dál častěji vypovídaly službu a on tak poslední dobou čím dál tím častěji přemýšlel o tom, že předá vládu jednomu ze svých synů a dožije své dny někde na klidné a teplé samotě poblíž milovaného moře, kde pak jednoho dne vydechne naposledy za řevu racků a šplouchání vln příboje.

Od toho ho ale odrazovala celá vejenejská Velká rada. To byla skupina nejvlivnějších a nejbohatších šlechticů země, kteří byli králi oporou ve vládě, přičemž v posledních letech od doby, kdy se královo zdraví začalo zhoršovat, v podstatě vládli sami a král jen podepisoval listiny. Král Anduir to dobře věděl, ale zemi se dařilo, takže se s tím nějak smířil a nechal předsedu Velké rady, lorda Allistara z Dol Anastasu, řídit zemi.

„Caelis ho po svém nástupu na trůn zničí,“ říkával si král Anduir pro sebe, když slyšel o zákonech, které lord Allistar prosazoval. Tyto zákony byly sice pro státní kasu výnosné, ale lid strádal a doba prosperity byla těžce vykoupena potem a krví prostého lidu, kterým lord Allistar vždy opovrhoval.

Ale než nadejde den, kdy se prvorozený syn krále Anduira, princ Caelis, chopí jeho stolce, musel král přijímat rozložení sil takové, jaké bylo. A tak se nebylo čemu divit, že se král stal zamlklým a ruku v ruce s postupující nemocí, jež ho oslabovala na těle i na duchu, se začal stahovat do svých komnat.

„Pane je čas,“ vyrušil krále z přemýšlení hlas jeho krásné komorné Triary. Triara se na starého krále usmála, přičemž král ocenil její nádherné tělo, což byl hlavní důvod toho, proč si ji kdysi vybral jako osobní komornou. Triara totiž na práci komorné příliš talentu neměla, ale její nádherné zlaté vlasy, věčně usměvavá tvář a správné tvary na správných místech z ní udělali ideální společníci stárnoucího krále.

Ten ji kdysi jako mladinkou krásku vykoupil z otroctví v přístavu, za což se mu ona náležitě odvděčovala. Vždycky byl vychytralá a radost jí mohly udělat jen ty opravdu nejdražší šperky. Když král Anduir ovdověl, nechal Triare předat

náhrdelník jeho mrtvé ženy. Byl posázen rubíny a uprostřed měl smaragd. Triara ho bez sebemenších skrupulí přijala a králi se za něj pak náležitě odvděčila.

Uběhlo ale pár let a král Anduir již Triaru využíval jen jako prodloužené ucho, díky kterému se dozvídal ty nejdůležitější informace z první ruky. Odkud se je ale dozvěděla Triara, po tom starý král raději nepátral.

„Pane je čas. Musíte jít do trůnního sálu,“ zopakovala Triara a začala krále Anduira pomalu oblékat do honosného královského šatu. Když byl král hotov, v doprovodu své komorné vyšel ze svých komnat a zamířil do honosného bloku paláce, kde zasedala Velká rada. Cestou se ke králi přidali jeho synové Caelis, Berethor a Mercion.

Caelis byl korunním princem a ve svých 35 letech statným mužem jemných tvarů, kterému padaly do tváře jeho krásné hnědé vlasy a který měl na pravé ruce velkou jizvu mezi palcem a ukazováčkem, což byla památka na jeho velení při bitvě ve Hvozdu před pěti lety. Měl důstojnou chůzi, a funkci, pro kterou byl od počátku svého života vychováván, nesl s hrdostí. V otci pak viděl mentora s cennými zkušenostmi. Caelis začal otce podepírat a kráčel vedle něj hrdě jako král, kterým byl předurčen být.

Vedle krále po levé straně šel jeho prostřední syn Berethor. Berethor měl krátké blondáté vlasy a krásný úsměv, díky kterému získal každou ženu, kterou si zamlouval. Díky tomu byl znám po celém království jako největší svůdník. Jak se Berethorovi dařilo dobývat ženská srdce, tak cizí mu byla země a vláda nad ní. Král Anduir se ho sice pokoušel přetvořit na dobrého vojáka, ale Berethor neustále utíkal ze služby a sváděl manželky ostatních vojáků a důstojníků. Proto ho král Anduir raději z armády vysvobodil a svěřoval mu malé nedůležité úkoly s tím, že Berethor se stejně nejraději toulal po obrovské metropoli Ras Pharas, sváděl dívky, popíjel a bavil se s vojáky jako se sobě rovnými. Král si na jeho chování po čase zvykl, ale bylo mu jasné, že jeho syn je pro politické využití zcela nevhodný.

Posledním ze synů doprovázejících otce byl princ Mercion. Ten byl až neuvěřitelně podobný své matce, celkově třetí ženě krále Anduira. Mercionova matka byla samotná princezna království Cirrda, která byla ve své době nejkrásnější princeznou celé Jihozemě, a kterou chtěl král Anduir mít hned poté, co ji prve spatřil. Princezna sice záhy zemřela při porodu Merciona, ale její tvář v něm jako její posmrtný dar zůstala vryta navždy. A tak měl Mercion krásné hnědé vlasy a hluboké velké tmavě hnědé oči, které králi Anduirovi tak připomínali jeho krásnou ženu. Jeho tvář byla krásně zaoblená a jeho úsměv byl odzbrojující. I když Mercion byl často zamyšlený a přemýšlel o vztazích v okolním světě a o zprávách, které se k němu donášeli od příbuzných a přátel. O zprávách o krutém zacházení vojáků ve Hvozdu, o podivných machinacích členů Velké rady, o záhadných úmrtích v mocné rodině Pánů z Napleosu... Možné i tím mohl Mercion králi Anduirovi připomínat jeho ženu. Byl ušlechtilý a moudrý, čestný a spravedlivý, za svůj rod a národ by položil život. Byl také skvělým šermířem a ve svých 20- ti letech měl před sebou velkou kariéru jako

vojevůdce. Král Anduir v něm navíc viděl skvělého rádce pro jeho bratra Caelise po jeho nástupu na trůn.

A tak král Anduir v doprovodu svých synů vešel do velkého sálu, kde právě zasedala Velká rada.

Předsedou velké rady byl ctěný lord Allistar z Dol Anastasu. Byl to muž oslavivší nedávno 50 let jména, kterého zdobila vysoká atletická postava, ale své nepřátele držel na uzdě pomocí svých vychytralých šedých očí a se svými přáteli se domlouval pomocí úzkých rtů, ze kterých vycházela některá slova nahlas, jiná skoro neslyšně. Lord Allistar měl v krátkých prošedivělých vlasech vsazenou zlatou korunku předsedy Velké rady a seděl pod velkým trůnem, vyhrazeným pro krále při jeho nepřítomnosti. Byl oděn v zeleném brokátovém plášti a jeho kdysi skromná dřevěná židle byla nyní bohatě zdobená a potažená liščí kůží. Král se kdysi s lordem Allistarem přátelil a vyděl v něm dobrého člověka, jeho chování po uzmutí moci v čele Velké rady ho však znepokojovalo a lorda Allistara si tak raději snažil držet od těla.

Když lord Allistar uviděl krále, dlouze se uklonil a ostatní lordi ho hned následovali, přičemž král v doprovodu svých synů stoupal k trůnu, do kterého těžce usedl a zaposlouchal se do programu rady.

„Lord Sallor navrhuje, abychom zvedli daně z pšenice, aby mohl financovat další výpravu proti rebelům ve Hvozdu,“ informoval lord Allistar krále.

„A nezvedne to akorát další vlnu rebelií?“ zeptal se král unaveně.

„Ne, pane, díky těmto penězům můžeme zdvojnásobit stráž, opravit opevnění a...“

„Ano, ale daně jsou již tak vysoké...“

„Pane, věřte mi, já tuhle zem znám a vím, co přesně potřebuje,“ přerušil krále lord Allistar a zadíval se na jemu věrné lordy, kterých seděla v zasedací místnosti Velké rady většina. Všichni pokyvovali hlavami a lord Allistar se zadíval na krále s potutelným úsměvem na tváři.

„Dobře, nechávám to na Vás, ctěný lorde. Co tam máme dál?“ zvolil král Anduira smířlivější notu.

„Máme zde stížnost na zvýšení dovozního cla od velkého vládce města Spenzia, Marqa Orcannise. Dále zde máme zprávy od lorda Skratose, našeho ctěného velvyslance. A přišel další dopis od ctěného krále Mithrandira VII. z Haenoru ve kterém, jako obvykle, žádá vojenskou pomoc proti rebelům a připomíná formální zasnoubení korunního prince Caelise s jeho dcerou,“ přečetl nahlas lord Vakchus, pán města Caelia a jeden z nejmocnějších mužů království. A také muž věrný králi, o němž si mohl být vždy jist.

„Myslím si,“ začal lord Allistar bez vyzvání, využívaje své právo jakožto předsedy Velké rady, „že s těmito věcmi nemusíme krále Anduira

znepokojoval. A dopis z Haenoru? Ten jistě jako vždy necháme bez odpovědi...”

Král Anduir chtěl něco kyselého odvětit, jenže na něj opět přišla slabost. Taková, která přišla v době jeho největší síly a od těch dob ho již nikdy úplně neopustila.

„Myslím si, že našemu milovanému králi není dobře. Proto navrhuji, abychom pokračovali v jednání a umožnili mu ho alespoň sledovat,“ ozval se opět lord Allistar hlasem s nezakrytými stopami ironie. Král Anduira očekával bouřlivou reakci a reptání, které by přišlo kdysi...ale teď...teď Velká rada vše jen přešla a slova lorda Allistara jako kdyby pro ni vzal vítr.

Po těchto slovech lorda Allistara, podpořených navíc důkazem nabyté moci, král Anduir kapituloval a jen se usadil v křesle, načež lord Allistar začal schvalovat nebo zamítat další zákony ve jménu krále.

Ten začal postupně usínat a probudil se teprve, když do něj Caelis strčil s tím, že rada skončila a on se může vrátit do ložnice. Po těchto slovech se král Anduir zvedl a v doprovodu svých synů zamířil zpátky do svých pokojů, přičemž zaslechl pár šelestů zmiňujících se o tom, že jeho dny se krátí. On si toho byl ale také vědom. Jen si chtěl užít ty dni, které mu ještě zbývaly.

Při cestě zpět do komnat se starý král zadíval do tváří svých mladých synů. Jak překypovali životem, jak byli mladí a silní. On kdysi také býval takový, pak se ale, nejspíše přemírou zodpovědnosti, začala jeho síla vytrácet a s ní i mladost a ideje. Nyní byl k smrti unaven a nebýt podpírání Caelise, možná by zesláble spadl na chladnou hradní podlahu.

Po celou cestu ani král ani nikdo z jeho doprovodu nezahlédl velkého plešatého muže se vzezřením násilníka, krčícího se ve stínech za sloupy. Tento muž se jmenoval Groleon a byl osobním strážcem ctěného lorda Allistara. Kromě střežení ale Groleon také kradl listiny, přepisoval závěti nebo zabíjel nepohodlné osoby. Nebo sledoval zdravotní stav krále a občas ho i zhoršil pomocí vhodného omamného prostředku. To vše činil na příkaz lorda Allistara, který měl o královo zdraví v poslední době eminentní zájem.

Zatímco Groleon sledoval krále a jeho velká plešatá hlava vrhala podivný kulatý stín v září loučí na sloupech, lord Allistar spěchal pryč ze sídla Velké rady do malé konírny jen o ulici dál. Tam opatrně vklouzl dovnitř a, jak za sebou zavřel dveře, někdo se k němu přivinul. Byla to Triara, komorná krále. Lord Allistar se k ní otočil, políbil ji a obepjal okolo boků. Zadíval se do jejích podmanivých očí a v duchu si opět vzpomněl na ten šťastný den, kdy Triaru jako mladičkou nevinnou komornou potkal v Ras Pharas.

On byl tehdy nesmělým mladíčkem a nevěděl, jak se dvořit ženě. A Triara byla opravdu nádherná, jak svým tělem, jímž doháněla muže k šílenství, tak vystupováním. Lord Allistar si s ní několikrát nesměle povídal, doprovázel ji tajně při jejím odchodu ze služby, nedbaje na to, že on sám měl již v té době jen chvíli před svatbou se stejně starou šlechticnou z Dol Anastasu (pozdější matkou jeho synů, která při porodu posledního z nich zemřela). Nedbaje tedy na závazky, lord Allistar trávil s Triarou více a více času a i když musel odjet do Dol Anastasu, vždy se brzy vrátil.

A brzy byl odměněn, když ho Triara při jedné noční procházce městem zničehonic políbila. Lord Allistar zrudl a nevěděl, jak zareagovat.

„Miluji, jak jsi na pochybách,“ zašeptala Triara a polibek zopakovala. To už se lord Allistar nedal pobízet a té noci měl poprvé ve svém skromném sídle dámskou návštěvu. Ta se pak mnohokrát opakovala. Celé vzplanutí trvalo asi rok, dokud lord Allistar nemusel odcestovat do Dol Anastasu na delší čas, aby zpravoval rodinné panství a zúčastnil se honu s králem. Vrátil se až po třech měsících a zprvu nevěřil svým očím. Triaru si totiž vyhlédl král na pozici jeho soukromé komorné, přičemž neodolal vábení jejího těla a učinil z ní svou milenkou. Triara ho sice nemilovala, ale když dostala první naditý měšec za své „služby“ byla rozhodnuta u krále zůstat. Marně ji lord Allistar prosil, aby s ním odjela do Dol Anastasu a krále opustila.

„Miluji tě Allistare,“ řekla, „ale ty jsi doma ženatý muž a tvůj rod by mě jistě odvrhnul. Zůstanu zde a pokaždé když se v Ras Pharas zastavíš, budu na tebe čekat.“

Lord Allistar se ještě pokoušel názor Triary změnit, ta ale vytrvala a on tak zklamaně odjel domů. Pak se vracel ještě mnohokrát. Po mnoha protrápených nocích, kdy si představoval jeho lásku v objetí krále, se s takovýmto typem života smířil, dokonce se stal jedním z králových nejvěrnějších vazalů. To bylo ale jen do dne, kdy mu Triara oznámila, že čeká dítě.

Lord Allistar byl nadšen a dojat a při každé návštěvě Triaru zahrnoval dárky. Až mu jednoho dne řekla, že dítě v sobě otrávil na přání krále, který si nepřál ke svým synům levobočka. Allistarem to mohutně otrásl. Mnoho nocí proplakal a propil za svého (možná) ztraceného syna, aby pak další noci strávil o samotě v ras pharaských komnatách. Když nakonec vylezl, přísahal Triáře, že se za to králi jednoho dne pomstí. A od těch dob začal hledat způsob jak...

Nyní, když Triaru objímal a ona objímala jeho, opět si vzpomněl na svůj slib a sevřel ji pevněji. Král již brzy zaplatí za zničení jejich lásky. Měl již spojence i listiny, aby mohl jednat. A pro věc z nejdůležitějších- pečet' krále, nyní vyslal svého nejoddanějšího sluhu...

A tak nyní sledoval Groleon krále z důvodu zisku pro svého pána. Dostal totiž za úkol získat jeho královský prsten na potvrzení jisté důležité listiny. Groleon se ve stínech kradl do královny komnaty, zhasínal nejbližší louče a ve svých zjizvených rukou svíral nůž pro případ, že by ho kdokoliv vyrušil.

Groleon byl bývalým vojákem. Předtím než se jím stal, byl zase otrokem a vše, čeho dosáhl, získal díky své síle a umění boje do posledního dechu. Nikdo nevěděl, kde bojoval a s kým, co se mu tam stalo, ani jak se z bojiště dostal do služby lorda Allistara. Nikdo kromě Groleona a jeho pána to ani vědět neměl. Groleon byl totiž nejlepším služebníkem lorda Allistara ve všem hoden titulu skrytého vraha a špeha. O jehož existenci nevěděl nikdo, kdo nemusel. A každý, kdo náhodou zjistil, jakou že práci ten plešatý hromotluk dělá, skončil (po tichém souhlasu lorda Allistara) utopen v docích. Groleon se tiše proplížil až ke králově komnatě, opatrně se rozhlédl a zaplul pootevřenými dveřmi do potměšilé předsíně.

Když král Anduir konečně usnul a začal oddechovat, Groleon se tiše vyplížil ze stínu jeho postele a opatrně začal prohledávat ložnici, dokud nenalezl, co hledal- prsten s královskou pečetí. Jenže ten byl na nejvyšší polici v králově knihovně, proto si Groleon opatrně přitáhl židli a začal v knihovně šmátrat. Když prsten po marných minutách konečně nahmatal, rychle si ho strčil do kapsy a, než by král stačil mrknout, už za sebou potichu zavíral dveře zvenku na petlici a potichu se plížil směrem k trhu na náměstí v Ras Pharas.

Cestou z paláce ještě ale tento vysoký svalnatý a plešatý ochránce lorda Allistara musel projít přes velkou královskou zahradu, která již byla v těchto brzkých nočních hodinách prázdná. Potom zamířil k opatství Stvořitele, a když i to nechal za sebou, konečně uviděl obrysy velkého náměstí v Ras Pharas se všemi jeho obřimi budovami, obrovskou kašnou a strážní věží zapíchnutou jako tětíva přímo v jednom z okrajů náměstí.

A právě ve strážní věži čekal na Groleona jeho pán. Lord Allistar si ovšem nepřál být viděn, jak přebírá králův prsten, proto byl důkladně zamaskován, jako obyčejný poutník a neustále se nervózně rozhlížel. Když konečně uviděl Groleona jen netrpělivě rozhodil rukama a zatáhl ho do zadní uličky za věží, načež s ním zaplul do jednoho vybydleného domku a zamkl za nimi.

„Máš to Groleone?“

„Samozřejmě, můj pane.“

„Výborně, dej mi ho a jdi domů, na stole tam na tebe čeká padesát zlatých a pozvánka na jednu důležitou akci.“

„Děkuji, pane,“ řekl Groleon a s rozzářenýma očima se rozběhl směrem k rezidenci lorda Allistara, který za ním opět zamkl dveře a začal si v rukách

pohrávat s královským prstenem. „Jak je mocný! S ním můžu ovládat klidně celé království a nikdo na to nepřijde, všichni si stále budou myslet, že to vládne ten starej páprda,“ říkal si pro sebe lord Allistar a z té ironie se až rozchechtal. Pak ale zaslechl kroky stráží a raději ihned zmlkl.

Po odeznění kroků si lord Allistar ještě jednou prohlédl prsten s královskou pečetí, opatrně odemkl dveře a zmizel v nočním ruchu Ras Pharas.

Mezitím jen pár ulic od lorda Allistara seděl Berethor před domem sličné slečny Valerie a hrál na loutnu romantické písně, přičemž už se těšil, až bude tahle krásná dívenka jeho. Ale Valerie se ukázala jako ne zas tak přístupná, když pouze vyhlédla z okna a zasněně poslouchala melodii. Berethor tedy pokračoval v jemném hraní a přidával další a další zamilované písně, dokud krásná tvář Valerie v okně nezmizela a neobjevila se vedle Berethora i se svojí majitelkou. „Zahraj mi prosím ještě jednou tu poslední, byla nádherná,“ špitla Valerie a Berethor opět začal hrát píseň O nešťastné lásce kentauřího krále El-Jareho a elfské princezny Cesmíny. Valerie se k němu začala tisknout a přisouvat své rty k jeho. Když už byly jejich rty jen milimetry od sebe, uviděl najednou Berethor temnou siluetu, kterak jde vedlejší ulicí a nervózně se rozhlíží.

Mladý princ neodolal a spolu s Valerií jí začali sledovat. A to až k domu ctihodného lorda Allistara, kam osoba zaplula a zaklapla za sebou dveře.

„Podivné,“ pomyslel si Berethor, „taková prapodivná návštěva v takhle pozdní hodinu. Podivné.“ Berethor chvíli přemýšlel, pak ale veškeré myšlenky na lorda Allistara pustil z hlavy a zaměřil svoji pozornost opět na Valeriei, které svítily oči jako malému dítěti.

„Co bys řekla malé procházce při měsíčku,“ navrhnul Berethor s úsměvem. Valerie souhlasila a vyšla s ním na nábřeží nočního Ras Pharas.

Když lord Allistar konečně vpadnul do svého domu, urychleně spěchal do ložnice, kde si opět navlékl svůj honosný šat. Teprve poté rozložil na stole úlovek- prsten s královskou pečetí, načež si nechal předvést Groleona. Ten se dostavil i s korbelem medoviny, z něhož s chrochtáním upíjel. „Svolej sem mé syny,“ nakázal lord Allistar a Groleon zmizel v chodbách paláce, aby se po chvíli vrátil v doprovodu tří sličných mužů.

Nejstarším z nich byl již čtyřicetiletý lord Rolland, první syn lorda Allistara, který byl jeho dědicem a po přestěhování otce do Ras Pharas byl faktickým pánem celého Dol Anastaského dominia. Lord Rolland měl již nyní vlasy barvy padlého sněhu a velké množství vrásek prozrazovalo mnoho starostí jeho rodu, ale naopak svítící modré oči prozrazovaly velkou sílu a schopnosti lorda

Rollanda, který byl v celé Vejeneji uznáván jako jeden z vůbec nejlepších generálů. Měl hluboké uznání v těch nejvýznamnějších kruzích za jeho obří sbírku jeleních parohů a liščích ohonů, jež nashromáždil při jeho největší zálibě- honu. Takový byl alespoň jeho veřejný obrázek. Pokaždé po opuštění jednacích síní se ale začaly vířit klepy o jeho podivných masochistických sklonech a ženách, které se ztratily v jeho komnatách. Rolland tak sice byl na jednu stranu chytrý a vážený, na stranu druhou z něj ale ostatní nobilita měla hrůzu a jeho společnost příliš nevyhledávala.

Vedle lorda Rollanda stáli jeho dva mladší bratři Hyrian a Vejenyj. Byla to jednovaječná dvojčata, která nezapřela svůj původ, jelikož svým vzezřením i chováním jako by jejich otci z oka vypadli. Oba bratři byli hnědovlasí, pihovatí, štíhlí a ošlehaní, a, ač byli o generaci mladší než jejich bratr, v soubojích muže proti muži se mu již skoro vyrovnali. Pro Hyriana měl lord Allistar v plánu vojenskou akademii a pro Vejenyje ušlechtilý úřad člena královské gardy.

Tito tři synové velmi milovali svého otce a plně sdíleli jeho názory a cíle, proto byli jeho nejbližšími a nejjistějšími spojenci.

„Copak si přeješ, otče?“ otázal se zdvořile Hyrian.

„Nejdříve se posad'te, synové moji,“ vybídl lord Allistar své syny a zasedl s nimi ke stolu, který sloužící v mžiku bohatě prostřeli. Když se všichni dostatečně najedli a sloužící zmizeli v kuchyni nebo se rozešli po sídle, lord Allistar vstal od stolu a odkašlal si. „Synové moji drazí“, začal lord vážně, „dnešní den je nevýznamnějším dnem pro náš rod,“ po těchto slovech všem ukázal prsten s královskou pečetí. „Tento prsten, pečetní prsten krále Anduira, nám zajišťuje, že už nebudeme muset před nikým hrbít hřbet, už nebudeme muset vládnout zemi skrz zkorumpovanou Velkou radu. S tímto prstenem, moji drazí, můžeme cokoliv, cokoliv pod jménem krále.“ Po těchto slovech se začali všichni synové dožadovat vysvětlení, lord Allistar se ale jen usmál a pokračoval.

„Pro každého z vás jsem připravil roli, kterou sehraje v naší cestě na trůn Vejeneje,“ odmlčel se, „ty, Rollande, se vrátíš do Dol Anastasu a začneš řídit naše panství pevnou rukou. Ty, Hyriane, zůstaneš u mě a já tě přivedu do politických kruhů. A tebe, Vejenyji, pošlu s poselstvem na ostrov Palcát, kde jménem krále započneme válku, která perfektně skryje naše mocenské zájmy v Ras Pharas. Rozdělíme prince, zbavíme se krále a vy dva pojmete za chotě princezny. Nejdříve ale musím otestovat, jak moc mé peníze a sliby zabrali na naše „spojence“. S nimi po boku dobudu Ras Pharas. A s vámi po boku budu vládnout. Páni z Dol Anastasu konečně dosednou na trůn, kam právem náleží!“

„Ano, otče,“ odpověděli všichni synové jako jeden muž a vědomi si svých úkolů se rozešli po sídle. Vejenyj se ihned vydal dolů do stájí pro nejrychlejšího koně.

Lord Allistar to pozoroval s povděkem a v ruce si pohrával s královským prstenem. „Už brzy tam bude erb lordů z Dol Anastasu. To přísahám,“ zašeptal lord Allistar a nebezpečně se pousmál.

Lord Allistar měl tři syny. Nejstarší z nich byl již ve věku, kdy byl zralý na vládnutí. Mladší dva zase, dle otcových pokynů, kráčeli cestami diplomatickými a válečnými. Lord Allistar v nich ve všech viděl velký potenciál, ale občas zalitoval, že mu Stvořitel nedopřál dcery, kterou by výhodně provdal a získal cenné spojence či jen opatrovatelku na dobu stáří.

Tento problém královský rod neměl. Král Anduir byl hrdý na své potomky. Caelis byl, stejně jako Rolland, starší a připravený převzít panovnické otěže, až jeho nemocný otec naposledy vydechne. Berethor se úplně nevyvedl, ale byl z královské krve a neměl s nikým spor či svár. Nejmladší Mercion pak byl hrdý, zdatný šermíř a politicky prozíravý. To byla chlapecká část rodu. Nejstarší dcerou krále Anduira byla mladá princezna Faora, která byla spolu s mladší dcerou, princeznou Aonou, na výchově ve Svobodných zemích. Obě princezny měly nádherné světlehnědé vlasy, oříškoví oči a šeptalo se, že po svém návratu nebudou mít o nápadníky nouzi.

Král Anduir všechny své děti miloval a nedopustil, aby jim bylo ublíženo. Stejně tak ale chtěl, aby byly ve všech směrech připraveny na život. Měly nejlepší učitele, výcvik, knihy. Král Anduir ale nikdy nemohl své děti připravit na události, které se blížily. Události pro jeho rod existenčně důležité...

Princ Caelis seděl na trůnu svého otce v prázdném sídle Velké rady, ukusoval jablko a culil se na svého mladšího bratra. Ten s dřevěným mečem šermoval s Mercionem a dle upoceně a zarudlé tváře i vratkých kroků šlo ihned poznat, že při šermu není ve své kůži.

„Měl bys méně kurvit a více šermovat,“ řekl mu se smíchem Caelis a zároveň pochválil nejmladšího bratra, „Mercione, musím uznat, že jsi jeden z nejlepších šermířů ve městě. Hodně ses za poslední dobu zlepšil.“

Mercion se hrdě napřímil a pokračoval v přátelském souboji s bratrem. Caelis nechal bratry bojovat a na klín si položil vekou tlustou knihu s výročním plánem jednání a hlasování. Nervózně začal listovat zažloutlými stránkami knihy. Ať viděl jakýkoliv zákon, jakýkoliv dovětek, jakékoliv nařízení- všude byl podpis lorda Allistara připojený ke královské pečeti.

„Ten chlap se roztáhl do neuvěřitelných rozměrů. Je nejvyšší čas ho zastavit,“ pomyslel si Caelis a slíbil si, že tak učiní ihned, jakmile nastoupí na trůn. Chtěl dále pokračovat v pročitání, když náhle do šedivé síně vstoupil majordomus krále a předal princům jeho vzkaz. Chce je okamžitě vidět. Chlapcům ihned vytanulo na mysl, že se otci nebezpečně přitížilo. Proto nelenili a spěchali do jeho komnat.

Otec seděl na hedvábné polstrované židli a shlížel ze svého balkonu na majestátné město Ras Pharas pod sebou.

„Jste tak silní, tak mužní, tak dospělí. Vaše matky by z vás měly radost,“ začal král a pohladil po tváři Caelise, který k němu přistoupil nejbliže.

„Jsem již stár a den za dnem více chřadnu. Slibte mi jednu věc. Slibte mi, že nikdy neublížíte jeden druhému. I kdyby se říše rvala ze všech stran, našeptávači vám do uší šeptali zla a krutosti nebo kdyby vaše ženy, synové či dcery byli obětí jednoho z vašich bratrů. Jste jedné krve, královské krve, a nechci, abyste někdy byli vůči sobě nečestní a zlí.

Když jsem byl mladý muž, viděl jsem a účastnil jsem se spolu s mým otcem největší zrady a krutosti v dějinách lidského věku. Lordi i králové přísahali věrnost jednomu muži. Ze strachu, dychtivosti, cílevědomosti. Ale jejich slib je náhle začal zavazovat příliš. Začali dychtit po jeho ukončení. Můj otec nebyl prvním ani posledním, kdo dychtivosti podlehl. Právě jeho jméno je ale nakonec jedním z nejtuchnějších v knihách, které píší o nejbabělejším aktu posledních staletí. Píší o jatkách, krádežích, znásilňování, vypalování domů, zabíjení lidí s modrou krví. Tehdy si na úkor bohatého a mocného Haenoru namastil zbytek Jihozemě kapsu a mocné haenorské království odvrhl do záhuby, kde dlí až dodnes.

Nechci se ospravedlňovat. Sám jsem v ten den kradl, loupil a vraždil. Pod vlajkou a ochranou mého otce. Díky jeho zradě také naše království získalo svobodu. Ale až dnes si uvědomuji, za jak velkou a krvavou cenu. Byla to ta největší zrada. Pravé ruky krále, jeho ochránci, vazalové, leníci. Ti všichni ho zradili, zabili a porušili každý slib, který jim vyšel z úst. Tehdy to nebyli potomci Menelthila Tarastara, prvního uctíváče Stvořitele. Tehdy to byla krvežíznivá zvířata zabíjející nevinnou drůbež.

Mé dny se krátí a já vám chci být ještě alespoň trochu k užítku. Držte říši, vládněte moudře a držte moc pevně v ruce. Ne jako já. Ale také buďte svorní, jednotní a nikdy na sebe nevztáhněte ruku. Naše lidské způsoby nás odlišují od zvířat a já nechci, aby byl den, kdy padlo Cirias Maeras zopakován. Slibte mi to, hoši.“

Král domluvil, plačíc, a vybledlýma očima se zahleděl na své syny. Ti, ve stínu zapadající nejjasnější hvězdy Světlonošky, poklekli, políbili jeho starou vrásčitou ruku a přísahali. Poté se společně dlouho dívali na spící město Ras Pharas a až teprve s východem posledních nočních hvězd se každý odebral svou cestou, nechávaje spícího otce pod péčí jeho komorné Triary.

Mercion miloval toulání se nočním Ras Pharas. Ve městě prožil celý život a nikdo jistě neznal tolik zákoutí a tajných míst v Ras Pharas, jako poznal Mercion za 20 let zkoumání. Nyní mířil do malého parčíku blízko přístavu, kde

měl se svými přáteli další lekci šermířství. Mercion měl jako princ na vše ty nejlepší učitele. Měl nejlepšího jezdce na hodiny jezdeckví, nejlepšího jasnovidce na hodiny jasnovidectví i nejlepšího šermíře na hodiny šermu. Všechny poznatky ale neměl na zámku kde prakticky vyzkoušet. Proto vždy s podobně smýšlejícími chlapci pořádal setkání, kde společně trénovali naučené pohyby a rozcházeli se až v brzkých ranních hodinách.

I dnes se Mercion těšil na úžasnou hodinu. Po příchodu do parku ovšem zjistil, že nikdo z chlapců nepřišel, načež zaslechl podivný bolestný křik. Rychle tasil šavli, jež mu nehlučně visela u boku, a vydal se směrem, odkud křik vycházel.

V parku stáli tři muži oblečení v zešedlých ovčích kůžích, každý měl přes hlavu kápi a dva z nich drželi v ruce velké nože, přičemž třetí stál nad další, klečící postavou. Tou postavou byl postarší muž s velkým hnědým knírkem a vyděšeným výrazem v hnědých očích.

„Zaplat', co dlužíš lordu Allistarovi, nebo tě tady vykucháme jako slepici!“ křičel jeden z útočníků.

„Zaplatil bych, ale nemám... Úroda je malá a daně vysoké. Já opravdu nemám,“ křičel muž a zajíkal se pláčem.

„Pak zemři!“ křikl útočník a tasil nůž. To už se ale k němu přiřítíl Mercion a jedním švihnutím mu odťal ruku od lokte. Útočník zaječel, pustil nůž a začal se na zemi svíjet v neuvěřitelných bolestech, přičemž všude kolem něho byla náhle spousta krve. Druhý útočník se rychle otočil a začal na Merciona útočit, přičemž ten třetí sebral nůž ze země, vrazil ho nebohému klečícímu muži do krku, a když muž spadl na zem bez dechu, útočník začal taktéž útočit na Merciona.

„Za jeho smrt zaplatíte. Oba!“ vykřikl Mercion odrážející výpady obou útočníků v ovčích kůžích. Náhle padl jeden z nich k zemi jako podťatý. Druhého to velmi vyděsilo, odhodil nůž a klekl si na kolena. „Vzdávám se,“ řekl a začal se modlit ke Stvořiteli. Mercion ho nechal ukončit modlitbu, načež ho chytil pod krkem, až začal útočník chrčat a modrat.

„Řekni mi, kdo vás poslal a proč?“

„Lord Allistar. Měli jsme vybrat dluhy.“

„Lord Allistar? Předseda Velké rady?“ nevěřil Mercion svým očím. Útočník jen přikývl, přičemž Mercion trochu povolil stisk, aby se mu vrátila barva do tváře.

Mercion neměl lorda Allistara nikdy rád. Nejdříve, když byl lord Allistar kdysi přítelem jeho otce a on si hrál s jeho dětmi, mu přišel jen věčně zamračený a pesimistický. Pak ale jednoho dne přátelství lorda Allistara s králem Anduirem skončilo a jeho synové začali celou královskou rodinu nesnášet. Mercion za to vinil lorda Allistara, který mu přišel jako intrikán a podvodník. Což dokazoval nejen podivnou politikou v čele Velké rady, kde se vytvářeli aliance a neustále kuly pikle, jak by mohl který lord na úkor královské pokladnice zbohatnout, ale i tím, že posílal výběrčí s cílem za jakoukoliv cenu získat peníze pro lorda a jeho rod.

„Mluvil jsi přímo s lordem Allistarem?“ zeptal se Mercion s myšlenkou, že předvede tohoto muže před otce.

„Ne. Najal mě jeden z jeho mužů. Nějaký plešoun,“ odpověděl útočník a chystal se říci ještě něco dalšího. Náhle se však ozval rychlý šelest a útočník se skácel do Mercionovy náruče s šípem zaraženým přímo mezi oči. Mercion ho odhodil a rychle vyběhl směrem, odkud střílel neznámý vrah. Ať však hledal, jak hledal, nenašel po neznámém žádné stopy. Vypařil se jako pára nad hrncem a nechal Merciona v parčíku se čtyřmi mrtvolami.

„Přísahám, že jménem mého otce přijdu tomu, co se dnes stalo, na kloub. Ale teď musím informovat lorda Hirona,“ říkal si v duchu Mercion a rychle spěchal do paláce, kde vytáhl brk a sepsal vše, co se v noci stalo. Pak zavolal jednoho ze sluhů a nařídil mu pečetí uzavřený list odnést do domu lorda Hirona, Mercionova učitele a přítele. Ten byl kdysi politickým protivníkem lorda Allistara a předchůdcem na pozici předsedy Velké rady. Pak však byl zatracen a odsunut na vedlejší kolej, protože označil lorda Allistara za osnovatele spiknutí proti koruně. Nikdo mu však ve svědectví nepomohl a on se raději stáhl do ústraní.

Mercion viděl v lordu Hironovi nyní ideálního spojence. Protože události, kterých byl dnes svědkem, naznačovaly, že tehdy o úmyslech lorda Allistara, na uchopení vlády ve Vejeneji ,mluvil pravdu....

Lord Allistar mlčky přejížděl rukou po chladivé rukojeti zbraně. Rukojeť byla vyrobena z dubového dřeva a byla částí palné zbraně s dlouhým dostřelem, která se stala nejvýhodnějším vývozním artiklem Vejeneje. Jejím výrobcem byl kovář z Ras Pharas Zenon. Zenon jednoho dne, kdy vyráběl zbroj pro další dodávku vojákům ve Hvozdu, začal z dlouhé chvíle experimentovat s podivným vybuchujícím prachem, který se těžil ve skalách nedaleko Ras Pharas a který do té doby sloužil jen k vytváření ohňostrojů a malých výbuchů. A tehdy se Zenonovi, snad zázrakem, podařilo sestavit první palnou zbraň, užívající jako svou náplň právě podivný prach. Zenon tím vymyslel palné střelné zbraně a stal se v Ras Pharas, milionovém hlavním městě Vejeneje, doslova přes noc slavným a bohatým mužem.

Slavným díky svému objevu, bohatým díky lordu Allistarovi z Dol Anastasu. Právě on se totiž dozvěděl o jeho objevu a přednostně si zajistil Zenonovi služby. Od těch dob Zenon, nyní již i se synem Neponem, vyráběl střelné zbraně, které předával poslům lorda Allistara a ti je distribuovali jeho spojencům. Někdy vejenejské armádě, častěji však neznámému mecenáši z Cirrdu o jehož jméne a cílech se mohli Zenon s Neponem jenom dohadovat.

„Kvalitní práce. Ostatně jako vždy,“ pochválil lord Allistar Zenona, položil zbraň na dřevěnou desku stolu a vedle ní naditý měšec.

„Jsem rád, že naši práci oceňujete, ctěný lorde Allistare,“ uklonil se Zenon.

„Pokračuj v odvádění dobrých výkonů a jednoho dne na tebe čeká moc a velká sláva,“ řekl lord Allistar s úsměvem a odebral se ven z malé Zenonovy dílny.

Venku už na něj čekalo několik hostů. Kromě Triary, jež se pod rouškou tmy vyplížila z královského paláce a přišla za svou pravou láskou, také jeho syn lord Rolland, který se vracel do Dol Anastasu, a biskup Rein. Biskup Rein byl malým zavalitým zástupcem moci Stvořitele ve Vejeneji. Krom toho byl ale také kdysi knihovníkem v Dol Anastasu a jedním z těch, které si lord Allistar vzal sebou do Ras Pharas, aby mu sloužili jako jeho prodloužené oči a uši. „Jaká je situace mezi mými spojenci ve Velké radě?“ zeptal se ho lord Allistar polohlasně stranou od Triary i Rollanda.

„Vaši spojenci, ctěný lorde, jen čekají na Vaše rozkazy. Z Vašeho podnětu rozpoutali dlouho připravované „armádní cvičení“, aby demonstrovali Vaši sílu.“

„Výborně. Právě nyní, když jsem se zmocnil králova pečetního prstenu, mohu cíleně rozptylovat královy věrné a pozvolna získávat podstatný vliv na jejich odstranění. Vyšli zprávu, ať mí spojenci přesunou jednu armádu blíže k Ras Pharas, ideálně do okolí Jelkaly. Tam ať posečká na další rozkazy a pokračuje ve cvičení.“

Biskup Rein přikývl a komíhavým krokem se začal vzdalovat. Když zmizel v postranní uličce, lord Allistar přistoupil ke svému synu lordu Rollandovi, a objal ho. „Drahý synu, vrať se domů a čekej na mé další rozkazy. A nezapomeň ode mě pozdravovat svou ženu a mou vnučku.“

„Budu, otče,“ přikývl lord Rolland a nechal svého otce s komornou Triarou o samotě.

Lord Allistar sice svůj vztah s královou komornou držel v tajnosti, ale všichni jeho synové dobře věděli, že tato půvabná žena není pro jejich otce jen a pouze zdrojem informací. Z lásky k němu to ale přecházeli.

„Má milá, co bys řekla malé procházce nočním Ras Pharas. Mám tady pár radostných novinek, o kterých se chci s tebou podělit,“ řekl lord Allistar Triáře, políbil ji na tvář a s rukou okolo jejích ramen se začal vzdalovat od dílny svého zbrojaře Zenona. Semínka zrady byla zasetá a začala postupně klíčit.